

POŠTNA PLACANA
O GOTOVINI

BRZNO TISKARSTVO 1. JULI 1934

NAŠA ZVEZDA

LETO 1933-1934

JANUAR

LETNIK III. ŠTEV. 5

Nasa Zvezdica, dijaški kongregacijski list, III. letnik. V šol. letu 1933/34 bo izšel v desetih številkah vsakega 15. dne v mesecu. Naročnina za dijake 18 Din, za nedijake 25 Din. Posamezna številka 3 Din. Za Avstrijo 3 šil., za Italijo 7 lir.

Založnik in izdajatelj: Vodstvo dijaških marijanskih kongregacij v lavantinski in ljubljanski školi. Za založništvo in uredništvo odgovarja dr. Jože Pogačnik.

Uradništvo: Rokopise pošiljajte dr. Jožetu Pogačniku, Ljubljana, Kolezijska 1 ali dr. Ignaciju Lenčku, Št. Vid nad Ljubljano, zavodi.

Uprava: Ljubljana, Križanke — Napoleonov trg 1 — Ček. nak. 16.098.

Tisk in klišei: Jugoslovanske tiskarne v Ljubljani (K. Čeč).

Vsebina 5. štev.:

Evharištija — vir življenja (J. Košir) — Kongregantist — Ali bo ali ne bo? (L. K.) — Srednjeveški motiv Sv. Resnjemu Telesu (pesem, Zdenka) — Tovaršica in prijateljica (Helena) — Za ciljem (J. L.) — Katoliški študent in Brezmadežna — Naša pesem (pesem, dr. Jože Pogačnik) — Idealizem (Kongregantistinja iz Celja) — Nesolžni otročiči (pesem, Slavko J. Zabkar) — Alfredov dnevnik: Moja skrivnost (Weiser — Božič) — Povsod Boga — Kongregacijski Obzornik

Kongregacije, pošiljajte fotografije iz svojega življenja, svojih prireditev in izletov. Poročajte o svojem delu, razširjajte naš list, poročajte naročnina!

Revolucije v našem igranju je izvršila prav za prav naše dijaštvo. Studentje so pričeli uvajati na svoje proslave moderne in stare misterije. Ta val je šel potem na prej in danes zajema tudi ostale ljudske odre v mestih in na kmetih. To docela novo stremenje je dobilo izraza v »Ljudskih igrah«, ki so začele izhajati lani v Grobljah, letos pa še jasneje v »Založbi ljudskih iger« pri Tiskovnem društvu v Kranju, ki je nadaljevanje lanskih »Ljudskih iger«. »Založba ljudskih iger« bo začela izdajati mesečnik »Ljudski oder« in bo izdala v letu 1934. štiri knjige (»Za pravi ljudski oder« in štiri igre: »Slovenski Pasijen«, »Igra o izgubljenem sinu« in »Dvoje duhovnih iger« — Theophilus, Anna). To bodo redna izdanja, ki jih bo dobival vsak naročnik za nizko ceno 60 Din na leto. Naročnino bo lahko plačeval tudi polletno, četrtletno in celo mesečno. Kdor izmed naših študentov se za teater zanima, kdor v počitnicah celo sam doma pomaga, svetuje in režira, vsak tak študent bi moral naročiti ta izdanja. Po možnosti bo dobil tudi kaj popusta na naročnini. Pišite kar navadno dopisnico na naslov: Tiskovno društvo v Kranju.

M. J.: Presveto Srečo Jezusovo. Kratka prenašaljenja za mesec junij. Samozaložba. 1933. Straš 152, Broširana 14, vez. 20 Din. O Sreči Jezusovem imamo že lepo literaturo, ki odkriva našemu vernemu ljudstvu bogastvo božjega Sreča. Že leta 1915. smo dobili knjigo: Prenašaljenja o božjem Sreču Jezusovem, ki jo je spisal p. M. H. frančiškan. Lepo uvaja v pobožnost do Sreča Jezusovega tudi knjižica p. Janeza Pristova, D. J.: Presveto Srečo Jezusovo, ki je leta 1929. izšla že v drugi izdaji. Zelo priljubljena je postala knjiga prenašaljav za mesec junij, ki jo je spisal p. Herman Vodenik, ref. cisl. Več manjših knjižic o Sreču Jezusovem je tudi že izšlo v založbi Glasnika. Vendar pa moramo biti veseli nove knjige o Sreču Jezusovem izpod peresa svetnega duhovnika, ki pod novim življenjskim vidikom odkriva čednost božjega Sreča in v zanimivem in živahnem tonu slika srečo človeških sreč, ki zajemajo moč in življenje iz Jezusovega Sreča. Knjigo prepleta polno zgledov iz življenja. Knjižica je spisana, kot pravi pisatelj v uvodu, da ljudi pogloblja, očišča in posvečuje. Ta uspeh bo knjižica tudi imela pri vsakem, ki jo resno vzame v roke.

Ce pa danes v mladih glavah ni enotnosti, ni to krivda današnje mladine, ampak to je neodpušljivi greh liberalizma in individualizma. Ideal tega liberalizma je: seetavni nazorov je toliko, kolikor je samostojno misletih glav. Vsi ti nazorji so enakopravni, vsi dopustni, vsi potrebni. Vsakdo izmed nas vidi svetle v svoji projekciji. Vse projekcije šele dajo sestavljeno popolnejšo sliko. Tako smo brali pred kratkim v listu, namenjenemu akademski mladini.

Akademik v Unionu 8. decembra 1933.

III. letnik

1933-34

5. štev.

Evharistija — vir življenja

Življenje je tista od Boga nam dana vrednota, ki nas žene k dejavnosti. V tem je namreč bistvo življenja, da živi, raste, dela, se giblje in ustvarja. In zlasti še mlad človek se hoče izživljati v delu, ker čuti v sebi moč življenja. To ga nagiblje k vedno novemu iskanju, v sebi čuti silo, da bi ustvarjal, gradil, delal in če treba za dobro stvar, ves svet postavil narobe. Ta velika volja za delo je sad mladega močnega življenja.

In take močne volje do dela nam je treba posebno še takrat, če gre za naše versko življenje, ki naj bo res življenje, ne pa okostenela zunanost verskih navad in drugega nič. Take volje potrebujemo tedaj, če gre za božje kraljestvo v naših dušah in zunaj v svetu. Da pa bo naše versko življenje res vedno živo in močno, zato nam je potrebna hrana, da naša volja do svetega dela ne opeša in ne omaga. Kakor zamre telesno življenje, če ga ne hranimo, tako je življenje duše mrtvo, povprečno in mlačno, če mu z dušno hrano ne vlivamo vedno novih moči. Kakor torej vse naše duševno življenje potrebuje hrane, da se ohrani in razvija, tako je hrane potrebno še prav posebno naše religiozno življenje, ki je pač najvišje udejstvovanje človeške duše. Tako slabi smo ljudje samo s svojo lastno močjo, da bi brž opešali v boju za božje kraljestvo, če bi zidali edinole na svoje delo in na človeško prizadevanje. Prav gotovo smo danes zato tako plitvi v svojem verskem življenju, ker smo pri svoji pobožnosti tako veliki koristolovci. Okrog nas samih se suče vsa naša pobožnost, ni pa Bog v središču vsega verskega življenja. Mislimo namreč, da je Bog zaradi nas, in ne mi zaradi Boga. Ta nauk nam je dal Kristus, ko je dejal: »Brez mene ne morete ničesar storiti.« Božje hrane torej potrebujemo, če hočemo, da bo naše versko življenje res rastlo, kajti prazni in slabi smo samo s svojo človeško močjo.

Bistvo in posebnost krščanske pobožnosti je v tem, da se popolnoma hrani in gradi na božjem življenju. Sam si človek tega življenja ne more priboriti, ker z vsem svojim iskanjem obstane vedno le v mejah človeške narave. Naša pobožnost pa sega globlje, kajti le v toliko je pobožnost res pobožna, v kolikor je deležna božjega življenja. Božje življenje pa nam dajejo in posredujejo zakramenti. Pri kristu božje življenje sprejememo, pri drugih zakramentih se to božje življenje stopnjuje in dopolnjuje, v zakramentu sv. Rešnjega Telesa pa se to življenje hrani in razvija do najtesnejše združitve z Bogom — Kristusom. Nič torej ne pomaga človeku vse prizadevanje za zgolj naravno etično popolnost, kajti Bog je kristjana postavil v nadnaravni red, in zato mora biti tudi hrana v tem nadnaravnem življenju nadnaravna.

Rimski katekizem odgovarja na vprašanje, zakaj je prav za prav Kristus postavil zakrament sv. Rešnjega Telesa: 1. v hrano našim dušam, 2. da ima Cerkev svojo vedno daritev. Pri daritvi se Bogu popolnoma posvetimo, v pri-

znanje za našo daritev pa nam Bog vrne svojega Sina pod podobo kruha in vina; daritveni dar postane za nas daritveni obed. To je sv. obhajilo. Prvi namen sv. obhajila je torej ta, da se Bogu vedno bolj približujemo in z njim vedno bolj združujemo, in ne najzadnji namen najsvetejšega zakramenta pa je, da je nam v dušno hrano, da je kruh našega življenja. Tudi duša ne more brez hrane živeti, njena hrana pa je evharistični Kristus. Zato pač je danes toliko strahu in predsodkov pred sv. obhajilom, ker je le premalo spoznanja in zavesti, da je Evharistija naša hrana. Gotovo je potrebno spoštovanje pred Najsvetejšim, a veliko je tudi napačnega in nepotrebne strahu. Kdor živi v prepričanju, da je sveto obhajilo kruh našega življenja, ta bo prav gotovo skrbel, da mu življenje ne shira. In če se danes mnogo govori o poglobitvi močnega verskega življenja, bodimo prepričani, da to življenje ne bo močno, če se ne bo hranilo z močno hrano, s Kristusovim Telesom.

Veliki teolog Scheeben je nekoč zapisal globoko misel: Vse življenje je rodovitno, hoče se razvijati in ustvarjati. Tako je Bog dal od vekomaj svojemu Sinu svojo božjo naravo in iz Njune skupne ljubezni izhaja sv. Duh. Sin božji pa je prinesel svojo božjo naravo na zemljo, da bi kot človek bival med nami. Ker pa je imel naročilo od nebeškega Očeta, da se po dovršenem odrešilnem delu zopet vrne v nebeško slavo, zato nam je sklenil zapustiti posebno dragoceno dediščino, da bi na prav poseben način živel še dalje med nami. Tako biva še vedno pri nas, ne samo pod podobo človeka, ampak pod pomenljivo podobo kruha in vina. Skoraj bi rekel, da se je Gospod Bog izčrpal v svoji stvariteljski moči, ko je postavil zakrament sv. Evharistije. Do zadnjega se nam deleži, ko izliva svoje božje življenje v mrtvo naravo kruha. Vse to pa samo zato, da je v hrano svojim vernim kot kruh življenja. Tako ceni delo svoje milosti in odrešenja, da postavi sebe samega v službo ohranitve in razvoja božjega življenja v Cerkvi. Na svoji lastni Osebi dela čudeže, da ne bi delo Njegove ljubezni zamrlo, temveč da bi živelo dalje in da bi bilo to življenje vedno bolj močno in polno.

Da sv. obhajilo ni v prvi vrsti zato, da dajemo čast Kristusovi božji naravi in da molimo svojega Gospoda in Boga, nam priča Kristus sam: »Ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega in pili Njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi. Kdor pa je moje meso in pije moje kri, ima večno življenje v sebi in jaz ga bom obudil poslednji dan. Kajti moje meso je res jed in moja kri res pijača. Kdor je moje meso in pije moje kri, ostane v meni in jaz v njem.« (Jan 6.) To so jasne besede. V sv. obhajilu hoče biti Kristus naša jed in pijača. »Kruh, ki ga bom jaz dal, je moje meso za življenje sveta.« Zato torej imamo Kristusa v sv. obhajilu, da bi od Njega živeli.

Ker je torej Evharistija naša hrana, zato je tudi vir našega življenja. Kdor hoče živeti, se mora hraniti, kdor hoče duhovno živeti, se mora duhovno hraniti. Hrana naših duš pa je evharistični Kristus. Komur je torej na tem, da nosi v sebi močno življenje, življenje, s katerim bo v svetu nekaj pomenil, kdor hoče duhovno življenje poglobiti, kdor hoče vplivati na razvoj življenja in sveta v krščanskem smislu, ta mora biti najprej sam v sebi močan. Kristjan pa je močan samo takrat, če uživa močno duhovno hrano, Kristusa pod podobo kruha v sv. obhajilu. Naša največja življenjska moč poteka iz Evharistije. Če velja o Kristusu in o kristjanih »iz Njegove polnosti smo vsi prejeli«, potem ni nikjer bolj primerna in resnična ta beseda kot v najsvetejšem Zakramentu. Evharistija je višek krščanske modrosti, še bolj pa višek krščanske življenjske moči. Sveto Rešnje Telo je hrana, v katere moči vodimo svoj življenjski boj.

Najmočnejši vir krščanskega življenja in krščanske dejavnosti je torej Evharistija. In če hočemo danes smer življenjskega toka iz njegove plitvosti zaokreniti na globlje, potem nikakor ne smemo mimo vira, ki hrani v sebi največjo in najbolj božjo globino. Dobro pa moramo imeti pred očmi, da nam ni

dan evharistični kruh samo za našo privatno pobožnost, ampak je vez edinosti vseh kristjanov po Kristusu, ki ga vsi prejemamo. Po Kristusu smo zvezani med seboj in v tem naj bo naša skupna in nepremagljiva moč. Kdor se trudi samo s krščansko etiko, bo kmalu opešal v boju za božje kraljestvo, kajti kaj kmalu mu bo zmanjkalo hrane, ki edina je sv. obhajilo — kruh življenja. Mlad človek, ki je poln življenja, ki hoče ustvarjati, spreobračati in delati, mora nujno uživati tudi božjo hrano, da mu obenem z naravnimi silami ne opešajo tudi duhovne. Potem bi namreč bil ves trud in prizadevanje le malenkostno in brez pravih in trajnih sadov. Vir našega življenja in delavnega krščanstva mora biti vedno Evharistija, sicer ne bomo prodrli v boju, ki ga danes krščanstvo bojuje.

J. Košir

Kongreganist

(v Unionu, 8. decembra 1933.)

Marija, močna žena, je vzor slovenskemu katoliškemu dijaštvu.

Vzorov in pomoči smo danes potrebni bolj kot kedaj. Kulturno, gospodarsko in sploh javno življenje je nekatoliško in nekrščansko. Dan na dan se obnavlja krik velikega petka proti Kristusu: Proč z njim. Križaj ga!

Mnogi so pod vplivom svobodomiselnih fraz o indiferentnosti vere in dogmatični neodvisnosti izgubili svojo zadnjo samostojnost. Na borbo za katoliška načela si niti misliti več ne upajo. Vsak poskus katoliške obnove se jim zdi fanatizem in zaletelost. Drugi pa si ne upajo na dan. Še imajo dobre želje, a ne vedo, da so take želje brez resne volje in požrtvovalnih dejanj mrtve.

Mi pa stopamo združeni z novo katoliško mladino vsega sveta v borbo za katolicizem in Kristusa Kralja. Hočemo doslednosti v katoliških načelih.

Doslednost je pri nas pred pol stoletjem učil veliki Mahnič.

Pogumno in odločno hočemo nastopiti za katoliška načela in zahtevati: Povsod Boga! Mi nočemo skrivati svojega katoliškega prepričanja, hočemo ga kazati povsod! Očitek fanatizma in pobožnjaštva nas ne plaši!

Uspehov, ki so jih dosegli veliki možje prejšnje generacije ne zametamo, ampak jih spoštujemo. Nočemo rušiti, mi hočemo graditi naprej.

Jasno izpovedujemo svojo brezpogojno vdanost Cerkvi. Cerkvi je Kristus izročil sebe, vso svojo oblast, bogastvo in poslanstvo. Uporno kritiziranje Cerkve je za katoličana nemo drevo. Katoličanu, ki hoče biti živ ud Cerkve, je beseda Kristusovega namestnika sveta.

Brezmadežna! Slovenska kongregacijska mladina Te prosi, da blagosloviš njeno delo za Kristusa Kralja. Daj, da bo tudi o njej veljalo, kar je o Tebi rečeno: Pulchra ut luna, electa ut sol, teribilis ut acies ordinata — svetla si ko solnce, strašna ko močnih bojevnikov vrsta, katoliška mladina!

Odkar stoji svet, je bila težko kedaj doba, ki bi od mladine zahtevala več jasnega pogleda, več odločne sodbe, več dela in popolnejše požrtvovalnosti kot današnja. Pri tem duhovno prenovitvenem procesu svetovno zgodovinskega obsega, ki mislečemu in modremu človeku stavlja uganke, naj mladina voli, kje je njeno stališče, kje njen cilj, kje pota k temu cilju.

*Kardinal Pacelli v nagovoru na romarje katoliške nemške mladine
dne 27. oktobra 1933.*

*Če bi kristjani živeli od Evharistije, bi bili žive podobe Jezusa Kristusa.
Izard*

Ali bo ali ne bo?

Ko bi mogel videti duhovno pot vseh tistih ljudi, ki oblikujejo danes svet in stružijo življenjske smernice tako ločeno od nam svetih temeljev božjega Mojstra, vkljub temu, da so se tudi sami kdaj ogledovali v njegovi delavnici, bi se mi najbrž odkrilo tole: v odločujočih letih svoje mladosti so leno lebdeli ob luči in se umikali, da ne bi njen plamen izžgal potajajoče se izrastke mlade duše in je ukalil v jekleno moč, ki vé v pravem času reči sami sebi: ne. Preko tega biti velik, za visokim ciljem meriti, biti obče človeški dobri tvor je prazno prizadevanje, raketa, ki jo zažgeš in zablesti, da ti za trenutek omedli pogled, pa utrne v prazen nič... In vendar kongreganist hoče pomeniti nekaj, veliko, zase in za družbo, v kateri živi in katerega bo kdaj sprejela kot svojega graditelja in pospeševalca.

Naše mladostno zanimanje naj gre tedaj v tej smeri vedno na globlje. Novi pogledi se ti bodo odpirali, nova spoznanja. Vsaka resnica verska naj v tebi zagori. Naj tvojo dušo res prevzame. Misli naj se ob njej dvigajo in čuvstva plemenitijo. Tudi Marija je mnogo razmišljala kot smo slišali v sveti božični noči. Sveto je razmišljala. Ni treba, da bi zase delali bogve kako glasno reklamo. Naše življenje bodi naša reklama. Metode političnih agitatorjev so enkrat za nami. So verske resnice tako silne, tako občečloveške, da v vsaki duši zapuste vtis. Kaj šele, če mimo zvoka bolj v dejanju govore!

Igračkanje to seveda ni in biti ne sme. Gre za prevažne stvari. To delo ni lahko. Marsikaj v življenju ni lahko. Pa me močno prevzame, ko vidim kolikšna je človeška energija. Kamorkoli obrneš svoje oči, obstrmiš pred kolosom človeške volje in moči. Ob stroju, ob raznih aparaturah, ob umskih in tehničnih ustvaritvah. Zakaj bi ne uspelo naše prizadevanje? Ali je treba na duhovnem polju res toliko več moči? In če uspevajo rušilci družbe in toliko riskirajo? Nam gre za lepo, sveto, obče koristno in blagodejno nalogo. Ali ni prečudno, da tako radi šepamo za njimi, ki se odmikajo božji resnici? In marsikaj slepo, sugestivno za njimi ponavljamo, česar bi nas moralo biti kot katoličane sram. Naša ideologija je tako globoka, tako vse življenje zajemajoča, da le v njej moremo iskati rešitve vseh sodobnih perečih vprašanj. To prepričanje mora govoriti iz nas! Bo, ali ne bo?

Bo, ako bomo v svoji duši ustvarili že v zgodnji mladosti trden temelj, ako ne bomo morda samo lepo govorili o svojih verskih svetinjah, marveč jih lepše živeli. Prav je o teh stvareh govoriti, pri shodih, sestankih, v medsebojnih razgovorih. Študirati in na vse probleme iz tega vidika gledati. Duhovne svežosti je treba. Mozes je udaril ob skalo in je pritekla voda. V naši duhovni zakladnici je dovolj močnih tokov, ki so zmožni človeštvo pomladiti, dahnniti mu zdravega optimizma. Te notranje sile je treba izkoristiti.

In to najprej v lastni duši. Ali kdaj misliš na Gospodova nazareška leta? Ali na Marijino tiho pripravo na velike dogodke, ko bi se po človeško rečeno moralo streti materino srce? Gorijo nam te luči, vabijo ti vzori! Ali naj ob njih omahujemo v mladostnih viharjih? Ali znamo v svetiščih svoje duše prižgati luč močne, žive vere? Ali znamo zažigati kadilo molitve? Ne enkrat, vsak dan, da njen vonj nikoli ne odmre! Ali razumemo močno zdravilo mire? Ni prijetno, grenko je kot so navadno koristna zdravila, pa varuje pred gnilobo, trohnobo, kot te obvaruje samoodpoved pred duhovnimi padci. Ali si Kristofor, bogonos, evharističen prijatelj in apostol? V tej palestri zore močni značaji, se pripravljajo krepke osebnosti, ki so in bodo v življenju zmožni kazati na rešitev življenjske krize. V tej šoli dozorevajo Ozanami in Kristusovi mladci.

Tako ostane: bo.

L. K.

Leenhardt: Kristusovo razodetje

Sv. Rešnjemu Telesu

*Moj Gospod,
nisem vredna, niti Te imenovati,
toda kaj naj delam,
kakor slavo pojem Tebi
Cilju vsega hrepenenja
mojega.*

*Srce iskalo je Ljubezni —
kot se zeli obračajo za soncem,
kot obsojeni na smrt od žeje
hlepi po odrešilni vodi,
kot Magdalena je želela odrešenja,
ko je z rožami, dišavami
prišla, priznala:
»Moj greh, moj greh,
moj preveliki greh.«
in zaželela si
na svetu samo še pokore ...*

*Kakor njej si vse odpustil,
odpusti zdaj še meni
in daj, da smem Ti peti pesmi,
četudi nisem vedno
hotela Tebi le živeti.*

*Ne odvrni se od mene,
daj, Sonce, ostani na obzorju:
in moja pesem bo vsa sončna,
odseval boš Ti v njej.*

*Pred tisoč in devet sto leti,
preden si odšel na Golgoto,
dal si kruh življenja dvanajsterim
(in po njih vsem drugim).
Dal si Sebe, o Gospod;
o saj življenje samo Ti si.
»Delajte to v moj spomin,«
in: »Jaz ostanem z vami.«*

*Leta ni biló ne dne,
ne ure ne trenutka,
da ne bi zaživel kjerkoli
pod podobo kruha, vina:
nam v življenje, Sebi v slavo ...
Dan za dnem prihajaš, čakaš,
da prišli bi in jemali,
združevali se v Daritvi:
dali sebe in prejeli Tebe,
Majhni, slabi vedno znova padamo.
Vendar: Kaj storimo naj,
kakor prosimo naj s hrepenenjem:*

*»Kakor Magdaleni si odpustil,
odpusti zdaj še nam —
Daj, ostani, Sonce, na obzorju,
in življenje naše čisto bo in sončno,
ko boš Ti v njem sijal:
nam v življenje, sebi v slavo,
o Gospod!«*

Zdenka

Tovarišica in prijateljica

Ni skoraj besede, ki bi bila med nami bolj pogostna, kot je beseda prijateljica. A neredko niti doraščajoči ne poznamo globine te besede in njene cene.

V šoli si, a ne sama, mnogo vas je. Vse delate isto, stremite za istim ciljem. Tovarišice ste.

Delaš v društvu ali kjerkoli. A poleg tebe jih dela še deset, dvajset. Spoznamo, druga drugo podpirate kot tovarišice.

V službi si. Istotam slušbuje tudi drugo dekle. Zvesto vrši svojo dolžnost kot ti. Podpirata se med seboj, med vama vlada lepa vzajemnost. Ko je prva preobložena z delom, ji pomaga druga, če le utegne.

A glej, premestijo te. Težko je bilo slovo od nje, s katero te je družilo isto delo toliko let. Pa prideš na novo službeno mesto. Preteče nekaj mesecev in le redko se spomniš na bivšo tovarišico, ker našla si drugo, s katero hodiš isto pot. Tovarišico si pozabila, ne bi je pa bila, če bi ti bila nekaj več — prijateljica.

Imaš prijateljico, morda v istem poklicu in v istem kraju. Tudi vršita obe enako delo in sta si uslužni, a veže vaju vse nekaj več. Vajino razmerje je tesnejše, zaupnejše, iskrenejše. Ne temelji le na skupnem delu, marveč na sorodnosti duš, ki ne soglašata le v ciljih poklicnega dela, marveč v vseh, tudi najvišjih vzorih, po katerih stremita. Veže vaju iskrena ljubezen, globoko zaupanje in neomejena vdanost. Obe čutita isto, skupno uživata veselje in žalost, skupno se radujeta, pa tudi skupno trpita. Te vezi ne zrahlja ne čas ne razdalja ne nesreča.

Ljubezen resnične prijateljice ni plamenček, ki izplapola in ugasne, ali ki ga upihne vsaka sapica, marveč je ogenj, ki ga veter ali vihar le še poveča. Res, nekaj velikega in odličnega, nekaj svetega je pravo prijateljstvo!

Zato ne reci lahko: prijateljici sva. Vesela bodi, če si našla dobro tovarišico. Zakaj prijateljica, tebi sorodna, trajno in zvesto te ljubeča duša, je zaklad, ki ga ne najdeš vsak dan. Če pa ti je življenje naklonilo ta biser, o potem ga čuvaj kakor najdražje, kar življenje podari samo nekaterim in samo enkrat.

Helena

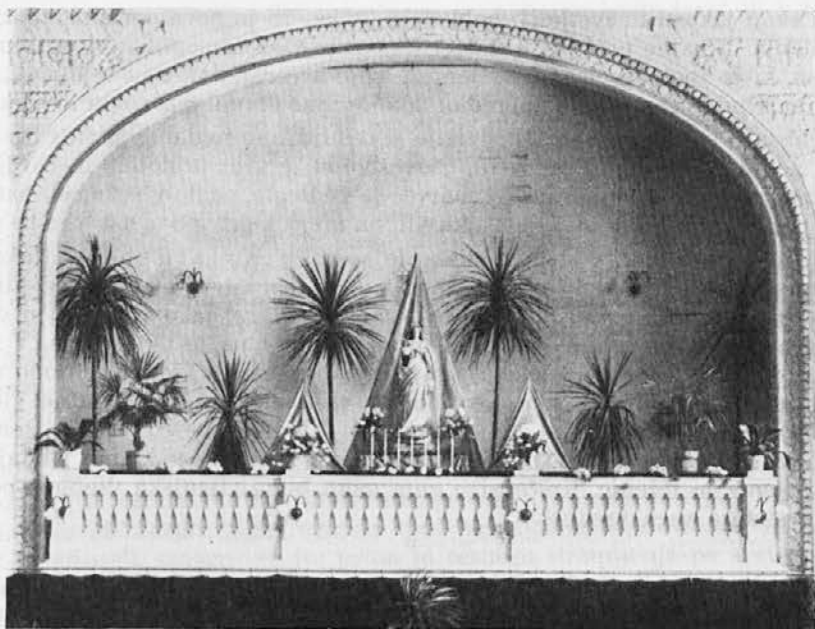
Za ciljem

Proti večeru sem hodil po zasneženi pokrajini, ki se je vsa bela, vsa skrivnostna izgubljala v božjo daljo. Mnogo sem že premišljal o svojem cilju in o potu, po katerem naj pridem do njega. — Utrudil sem se in za hip sem hodil brez misli, izgubljen v trenotek. Takrat se oglasi od bližnje cerkve ave Marija. In odzvali so se mu tovariši na vseh straneh in srebrni glas zvonov je plaval čez belo ravan, kot v sveti božični noči. Skrivnostno je priplaval in potrkal na srce. In objelo je dušo neznano sladko hrepenenje. Ne veš, odkod, ne veš, zakaj. Obstal sem, bal sem se, da bi me zapustilo, če bi šel naprej. Tedaj sem premišljeval, ali je kje tako dobro, ali je kje toliko miru. O ne! Saj to ni bil še oni mir, ali čutil sem ga tako blizu, da, prav živo sem ga zazrl, tako jasno, da mi je duša nehote plaho zatrepetala od tihe sladkosti.

Nehote sem se ozrl kvišku. Srce mi je gorelo in tisti hip je bilo v moji duši jasno brez nizke misli. In kot je priplaval ob glasovih zvonov hrepenenje po drugi domovini, so mi vstale v duši tudi besede velikega mojstra v iskanju Resnice, sv. Avgušтина: »Zase si nas ustvaril, Gospod, in nemirno je naše srce, dokler ne bo počivalo v Tebi.«

In takrat sem bil tako gotov zmage, da se mi je zdelo ničeve vse trpljenje, vse ovire do Tebe. Vrnil sem se v boj ali v duši je jasno in moja pot ni več temna. Ave Maria!

J. L.

V Unionski dvorani 8. decembra

Katoliški študent in Brezmadežna

(Govorjeno dne 8. decembra 1933 na zborovanju katoliškega dijaštva v Mariboru.)

Čudna sfiga je današnji čas. Kdo bi ga znal prav presoditi, kdo bi mogel prav razumeti znamenja časa, ki nosi na sebi *vse znake krize*? Skoraj veljajo za nas besede: »Signa temporis diiudicare non potestis« — znamenj časa ne boste mogli presoditi, razumeti.

Nesluteni napredek materialne kulture je omamil človeškega duha. Prevzel se je in si lasti suvereno gospodstvo. Misli, da je izmeril veselstvo, a izgubil je izpred oči *večne tečaje*, ki so nepremakljiva opora življenja, *edino rešilni cilj*. Zašli smo v veliko zagato in nemirno iščemo izhoda. Iskati resnice, rešitve, pa ne priznati zablode, je brezupno delo. Zabloda pa je ta-le: materijalizem in liberalizem sta nas zasušnjila, zapeljala, izžela do onemoglosti. Življenje se je prevrglo v obupni kaos brez skupnih idej in ciljev. Poleg vseh teh stisk sedanjosti nas teži še usodna gospodarska stiska, nujna posledica imenovanih zmot in zablod. Krik bede ōri iz mas proletarijata. Kje je izhod, kje rešitev, kje pomoč? Človeštvo je poslalo v vsemirje obupni signal S. O. S.!

Splošna zmeda in beda — duhovna nič manj nego materialna — ima svoje *korenine v splošnem izbruhu človeškega napuha in pohlepa*, ne pa toliko na materialno-tehničnem področju. Kriza, ki se danes vedno bolj javlja v gospodarstvu, je *prvenstveno duhovnega izvora*. Ozdravljenje je nemogoče, dokler ne ozdravimo duhovne rane našega časa, dokler ne izkoreninimo duhovnega zla, ki danes izpodkopuje vse naše vitalne organizme — posameznika, družino, narod, državo, človeško občestvo. — *Edino zdravilo* za to razklano in razdrapano človeško družbo so *večni principi moralnega življenja*. Družbo mora najprej *preobraziti notranja, duhovna revolucija*!

Splošna religiozna slika našega časa je žalostna. Religiozna ideja, ki je dolga stoletja vse človeško gledanje na svet obžarjala s svojim bleskom, je izgu-

bila na svoji jakosti in svetlosti; pobledela je, ker so jo nova nenadna spoznanja in dognanja in bajne pridobitve modernega napredka zameglile. Odtujili smo se Kristusu, ki je »pot, resnica in življenje«, ki je »včeraj, danes in vekomaj«. Zato je naš čas kljub gigantskemu napredku tako obupno reven, razdvojen in brezčilen.

Prastara božja zapoved: »Podvržite si zemljo!« se je danes skoraj izpolnila, toda v nepravem pomenu zapovedi. Človeštvo si je svet pridobilo in osvojilo, a ni ga *zmagalo* s svojo duhovnostjo, marveč je podleglo, padlo v sužnjost materije, ker je pozabilo na *božjo idejo* te zapovedi, na *idejo* z m a g e n a d m a t e r i j o.

Rešitev človeštva iz obupne stiske je *samo v Kristusu!* — Kakor sta po Marksovem nauku delo oče in zemlja mati bogastva, materialne kulture, tako je *religija edino počelo duhovne, нравne kulture*, tako rekoč njen oče in njena mati. Središče vsake čiste, neskalsene religije pa je — Kristus. V Njem je *vir resnice in življenja*, vsakega pravega napredka. K Njemu moramo upreti pogled in Njemu odpreti srce, če hočemo rešitve. Potrebno nam je globoko pepričanje o resničnosti in o življenjski moči Njegovih besed: »Jaz sem *pot, resnica in življenje*.« Iz njih naj nam izvirajo velike ideje, ki naj vladajo vse naše življenje in teženje. Krščanstvo nam mora biti življenjska vsebina, polnost moči in sinteza vseh vrednot.

*

Kristus nam je bil dan p o M a r i j i. — Bogu ni bilo zadosti, da se je v osebi Odrešenikovi sam potrudil med nas, postavil je med Sebe in nas Marijo, da tudi božje kraljestvo ne bi bilo brez nežne materinske roke in ljubečega materinskega srca. — Providencialno poslanstvo Marijino ni izčrpano s tem, da nam je rodila Odrešenika; Ona nam je sama Soodrešenica, kajti iz njenega telesnega materinstva poteka Njeno trajno, večno poslanstvo do človeštva — *Njeno duhovno materinstvo*. Ljubeznivo se sklanja do Svojih otrok, pripravljena vsak čas jim pomagati. Bog je v Njene roke položil ves zaklad odrešenja, ker so Materine roke vedno pripravljene, deliti od zakladov milosti radodarno in bogato. Marijino delo je — *posvečevanje človeških duš in njihovo vodstvo h Kristusu*. Čim bolj Marijin, tem bolj Kristusov, čim bližje Mariji, tem bližje Kristusu!

Katoliški inteligent je prav posebno poklican, da oblikuje duhovni obraz svojega ljudstva. — Slovenski študent je sin Marijinega ljudstva. Če hoče torej biti *apostol in voditelj* temu ljudstvu, mora biti najprej sam ves Marijin. Biti inteligent — študent, akademik, starešina — *ni prijeten privilegij časti in svobode*, v današnjih časih še celo ne, marveč je težak *privilegij dolžnosti in odgovornosti!*

Slovenski študent! Da prav spoznaš svoje poslanstvo, ti je treba mnogo modrosti in mnogo moči, da ga zvesto izvršuješ. Oboje, modrosti in moči, ti bo dala Marija. Ali si ves Njen, ali si Njen otrok, kongreganist? — Če si Njen po duhu, sreč in življenju, veš in čutiš dobro, kaj ti je Mati. Predvsem nam je brezmadežna Mati najlepši vzor čistosti. Mlado je naše srce, vroča kri nam polje po žilah, viharji vstajajo v duši dan na dan... Varstva in vodstva potrebujemo. Vse lepe misli in želje se razblinijo, ko zadivja v duši vihar. Tedaj je treba močnejše roke in trdnjše opore. Marija nam nudi to roko, vodečo h Kristusu, ki nam je notranja opora, nezlomljiva hrbtenica volje, hotenja za čisto življenje. Zato se moramo po Mariji združevati s Kristusom — v presveti Evharistiji. Katoliški študent *mora* biti ves marijanski in ves evharističen! Vemo pač, da tudi pogosto sveto obhajilo ljude še ne napravi takoj za svetnike, vendar pa je gotovo, da nam je Evharistija »quotidiana medela quotidianae infirmitatis et nostrum quotidianum subsidium« — vsakdanje zdravilo naše vsakdanje slabosti in naša vsakdanja pomoč. Iz Nje izvira ves katoliški duh, ves apostolski ogenj. — *Stari apostoli so prišli iz dvorane zadnje večerje, novi apostoli pri-*

hajajo od obhajilne mize! — Od mesečnega sv. obhajila bomo torej šli k tedenskem, od tedenskega k dnevnemu. Le tako in samo tako bomo med današnjim svetom, med današnjimi tako zvanimi kristjani to, kar so bili prvi apostoli med pogani: sol zemlje, luč na gori, kvas v testu. —

Iščemo Kristusa in brezmejno hrepenimo po Njem. On išče nas in hrepeni po nas neskončno. Mi vemo, kje je On, in On vê, kje smo mi. Zato Mu odprimo srce in dušo na stežaj, naj pride k nam, naj bo naš! Najti Kristusa in biti Njegov, pa ni naš zadnji cilj. Biti hočemo apostoli Njegove ljubezni, dati Ga hočemo tudi drugim. Ko odhajamo od sv. maše in sv. obhajila, nosimo Kristusa v srcu, a z Njim tudi zapoved: »Ite, missa est« — to se pravi — *missio est, poslanstvo* nosimo v sebi in zato smo apostoli. Ni mogoče biti apostol Kristusov brez Marije. — Ko so se prvi apostoli pripravljali na prihod Svetega Duha, so se zbrali okrog Marije; in ko je v podobi gorečih jezikov prišel nad nje, je bila Marija sredi med njimi. Postala je tedaj Kraljica apostolov, oni pa so postali apostoli Kraljice. — V kongregaciji se tudi mi zbiramo okrog Marije in Ana je sredi med nami. — Katoliški študent, si kongreganist? — Morda imaš pomisleke proti kongregaciji. Nisem »eliten«, praviš morda, kongregacija je samo za boljše, vzorne. — Ne! Kongregacija *elite* ne predpostavlja, *ona jo hoče ustvarjati in oblikovati*. Kongregacija tudi ni navadna bratovščina, ki navaja duše k pobožnosti, mnogo več je: polna je resnega stremljenja po svetosti, živa celica apostolskega duha, živa udarna sila katoliške Cerkve! (Dalje)

Naša pesem

*Zemlja je danes polna mrličev.
Človek zabarantal je duha.
Čisti dobiček, plehka zabava,
to sta edino priznana bogá.
Prav po vseh delih svetá, povsod
polno razbitih je božjih podob.*

*Mi pa živimo iz Bogá,
On nam je Alfa in Omega,
mi smo njegova družina.*

*Dokler bo sonce njegovo sijalo,
hočemo biti njegovo zrcalo,
do groba in čez
hočemo biti njegova živa podoba,
njegov umotvor prelep.*

*Iz večnih dalj
nam je Sina poslal —
ave, Kristus, naš kralj,
ki si kri za nas dal.
Sprejmi kri za kri:
Dokler svet bo stal,
naš um, naša volja in naše srcé
zate živi.*

Ave, Kristus, naš Kralj!

*Pa naj vihar divja,
naše duše v milosti božji živijo.
Kristus, ohrani v nas tega duhá
s svojo presveto evharistijo.*

*In Mater imamo,
Zdrava, Marija!
Ta nas v šolah ima,
ta naše duše zaliva.*

*Dekla Gospodova —
mi hlapci smo,
ki zanj junačimo.*

*Čista, Brezmadežna —
s prapori čiste mladosti
zmagamo, zmagamo...*

*Zdrava, Kraljica brez madeža,
hodi pred nami kot zarja svetlá!
Jutri se Jezus znova rodi —
Marija ga nam bo dala...
Jutri Jezus
našega Lazarja znova zbudi,
sestra Marija ga bo razvezala...*

*Molimo, molimo!
V imenu Očeta in Sina
in njiju Duha. Zdrava, Marija!*

*od vseh žena izbrana,
kot križarjem nekdanj
in sveti devici iz Orleana:
ti si naš bojni klic,
ti naša zmaga.*

Zdrava, Marija! Amen.

Idealizem

So ljudje, ki čutijo v sebi veliko težnjo za ideali. V svoji duši nosijo vzore, ki vabijo in kličejo k sebi. Vse lepe lastnosti hočejo posnemati. Vase želijo vsrkati veličino božjo, ki jo vidijo v drugi duši.

Bog je večni ideal, a za nas oddaljen, neviden, nedosegljiv. A božji odsev, ki ga vidimo v drugi duši, nam služi za dosegljiv vzor. Človeška duša hrepeni po lepoti, po bogupodobnosti. Lepoto, ki jo sicer slutimo v Bogu, želimo videti v svojem bližnjem. Blagor mu, kdor jo najde. Pogumen postane — a če je ne najde, se čuti osamljenega...

Pa imaš pred sabo človeka idealista. In nehoti hočeš, da ta podoba ostane v tebi jasna, brez osebnih napak. Boli te, če zaslediš na tej podobi senco, in takoj jo hočeš pregnati, osvetliti v božjem soncu, da ni nikjer pege.

A pride oseba in ti odkrije pomanjkljivosti, pokaže temno pego na tej sliki. Kako to moti, žali, boli! Oseba, ki to stori, te odbija, ker s tem nehoti in nevede žali tvojo dušo, ki je tako občutljiva in želi lepote, ki jo je tako malo na zemlji, a jo zato tembolj želi in po njej hrepeni.

In ti je nebo morda dobro ter imaš več znanih oseb, ki jih obseva žar božjega idealizma. In ker hoče duša zreti le jasne slike — ker druge niso ideal — zato moraš to sliko, ki je zasenčena, zamenjati z drugo, ki te oživi, okrepi in utrdi, tako dolgo, da pozabiš na one pege na prvi sliki in jih skušaš storiti nevidne.

Plemenit človek pa ni zadovoljen, da bi bil idealen sam, on nosi jasnino še drugim. Noče biti nevoščljiv: kjer je dobil svetlobo sam, tja vodi še druge.

Kako boli beseda, ki izpodje idealizem. Podnevi se človek tega ne zaveda in ne čuti. Ko pa pride večer in se duša zapre vase, vidi, kako je slika osenčena ter začuti bolestno rano. Kdor nam jemlje idealizem, je prav za prav zločinec, morivec.

Da bi se zavedali vsi, posebno pa tisti, ki stoje na mestu, da druge vodijo, kako velika njihova naloga je v tem, da so idealni — in kažejo pot drugim. Morda niti ne slutimo, kaj vidijo drugi v nas, kaj žele od nas, kako jih boli vsaka pomanjkljivost, ki jo opazijo.

Kongreganistinja iz Celja

Nedolžni otročiči

*Angel šel mimo podbojev tih je in plah,
lahko prisluhnil pri durih tesarja
in Jožef z Marijo na pot se odpravi.
Čuj, kako joka Rahela na skalni planjavi...*

*Palmove vejice rosne so danes postale
od kapljic drobnih,
od kapljic toplih,
od same nedolžne krvi...*

*Bele plenice kot vrtnice
v zibelkah praznih rdé
in materam solze nevzdržno na krila drsé
in obupajoče jim v prsih pribija srce.*

Slavko J. Žabkar

Mi nismo zato tu, da rešujemo Cerkev; Cerkev rešuje nas!

Zanamski

Alfredov dnevnik: Moja skrivnost

(F. Weiser. Prevel L. Božič.)

31. december: Takoj moram začeti z dnevnikom. Lepa misel se mi je rodila. Ko je danes pater voditelj govoril o okrožnici sv. očeta, je poudarjal, da moramo biti kongreganisti Zveličarjevi vitezi; njemu moramo zvesto služiti in delati za njegovo čast. Hipoma mi je zrastel v duši velik, lep načrt. Pri blagoslovu in božični igri sem mislil samo na to, kako ga bom izvršil. Tako sem sedaj navdušen, tako srečen; rad bi o tem kaj komu pripovedoval. Dnevniku bom zaupal.

Jutri, na novega leta dan, se bom pri sv. obhajilu posvetil Zveličarju in ga prosil, da me vzame za svojega viteza (kakor so včasih oprode sprejemali med viteze). Tako bom vitez Jezusovega Srca. To je moja skrivnost. In kaj bom storil? Greha se bom varoval in čistost bom ohranil — to je prvo in najvažnejše. Dalje hočem delati, delati za svojega kralja. Študiral bom marljivo (ker len vitez ne more koristiti Zveličarju). V marijanskih mladinskih vrstah bom pridno sodeloval in ljubo Mater božjo prav goreče častil, ker je ona Mati mojega Gospoda. O Marija, pomagaj mi, da vedno ostanem zvest vitez! S svojimi sošolci bom prav prijazen in vljuden in navajati jih hočem k dobremu. — Na cesti bom pozdravil vsakega duhovnika, četudi me drugi zasmehujejo, in junaško bom zagovarjal Cerkev in duhovnike, če jih bo kdo sramotil. Tega ne bom dovolil. Drugi ne vedo, da sem vitez božjega Srca, zato pa morajo to spoznati.

Imam še mnogo načrtov, a za sedaj moram končati; ura je že enajst in vsi spijo. Čez eno uro se začne novo leto. To bo lepo leto!

1. januar: Sedaj sem vitez Jezusovega Srca. Pri sv. obhajilu sem odmolil posvečenje Kristusa Kralja, ki nam ga je dal pater Müller. Prosil sem Zveličarja, naj mi pomaga, da vedno ostanem njegov zvesti vitez. Nato sem v srcu prepeval pesem: »Mogočni Bog, mi te slavimo! Tebe Boga hvalimo.« Nadvse sem srečen.

Mama me je vprašala, zakaj sem danes tako čuden in tako vesel. Že opaža nekaj, a ne povem ji ničesar. Samo Zveličar ve in jaz.

Ves dopoldan sem delal v svoji sobi in napravil red na pisalni mizi. Nad mizo sem obesil podobo Srca Jezusovega in pod njo sem postavil cvetice. Sedaj je soba dvakrat tako ljubka kot prej.

To je moja viteška trdnjava. In lahko tako lepo študiram ob svoji pisalni mizi.

Popoldne pri blagoslovu sem dal polovico svojega denarja (5 šilingov) v puščico za revne bogoslovce.

6. januar: Danes sem pa pošteno žalosten. Sam ne vem, vse skupaj se mi zdi velika neumnost. Čemu naj bom vitez? Saj sem prav tak kot so moji sošolci! In jaz naj druge navajam k dobremu?! Ali ni to svetohlinstvo? Kako težko je lepe sklepe izvršiti! Nočem biti nikoli priden fantiček, to je preveč prazno in pusto. Tudi jaz hočem biti tako vesel in zabaven kot drugi, povesti hočem čitati, drsati se in svojo mladost prav udobno preživeti. Ali moram vse to pustiti, ker sem vitez Jezusovega Srca? O, ko bi imel le enega prijatelja, kateremu bi lahko vse povedal in ki bi mi pomagal!

10. januar: Pri včerajšnjem sestanku je pater Müller govoril o novem letu in izražal želje, kaj nam naj prinese. Tedaj se mi je v trenutku razjasnilo, kaj naj storim. Njegove besede so merile prav name. Dejal je: Ostati moram prav prijazen, zabaven in vesel; naj ne bom nikak pust mladeč. Čim bolj čisto in bogaboječe je tvoje srce, tem več imaš veselja. Pater nam je razlagal, kako siromašen, nesrečen in žalosten je mladenič, ki nosi greh v srcu.

Pavel Plontke:
Beg v Egipt

Sedaj me prav nič več ne skrbi, da moram postati »priden fantiček«. Prav zabaven bom ostal; povesti bom čital in drsal se bom in vse drugo, le greha ne! Ostal bom zvest vitez Jezusovega Srca.

Pa še nekaj drugega vem: zakaj naj druge navajam k dobremu. Pater je dejal: »Največja sreča je čisto srce. In kdor druge vodi k tej sreči, je sam najbolj srečen.« Zato hočem svojim sošolcem delati dobro, kolikor bom le mogel, da ostanejo čisti in srečni.

Sedaj šele vidim, kako lepo je biti vitez Jezusovega Srca.

12. januar: Danes sem se z električno peljal na drsališče. Bilo je ravno ob petih popoldne. Prišlo je toliko delavcev, da je bil voz natlačeno poln. Neki delavec, ki je bil prav utrujen, je še vstopil in hotel sesti. Tedaj sem si mislil: Kot vitez Jezusovega Srca moram delati soljudem veselje! Takoj sem vstal in mu ponudil svoj prostor. Najprej ni hotel sesti, potem pa je bil zelo vesel in se mi je zahvalil. Pravzaprav ni ničesar rekel, a hvaležnost sem čital v njegovih očeh. Prej so bile temne, potem pa me je zelo prijazno pogledal.

Hočem povsod, kjer bom mogel, ljudem storiti kako uslugo; saj me ne stane mnogo truda, a drugi imajo toliko veselja nad tem. To sem opazil včeraj pri drsanju. Willerja iz drugega razreda so nameravali nadrgniti s snegom; ker je zelo slaboten in boječ, sem se postavil zanj. Potem mi je rekel: »To se je zgodilo prvič, da mi je pomagal nekdo iz tretjega razreda.«

Bilo je zares lepo. Jaz sem namazal tri drugošolce. Willer in jaz sva bila proti petim. Samo jaz sem bil tretješolac.

14. januar: Danes sem pridobil za marijansko misel enega dijaka iz prvega in enega iz tretjega razreda. Peljal sem ju k patru voditelju. Zelo je bil prijazen z njima in oba kar gorita za kongregacijsko življenje. Nekoliko se bom zavzel za nju, da postaneta dobra kongreganista.

20. januar: Sedaj pa moram nekaj lepega zaupati svojemu dnevniku. Po končani seji me je spremljal Alfonz in govorila sva o marijanski kongregaciji. Vem, da hoče postati duhovnik; zato mi je koj prišla misel: razodeni mu skrivnost. Povabil sem ga s seboj na dom in v sobi sem mu razlagal ves načrt. Kot pribit je sedel in zvesto poslušal. Ko sem nehal govoriti, sem opazil, da mu

čči žarijo. Prijel me je za roko in rekel: »Prelepa misel; to morava napraviti!« Še dolgo sva sedela in se o vsem pogovorila. On hoče šele 2. februarja prejeti viteški udarec, da se tem bolje pripravi. Niti slutil nisem, da je tako pobožen in plemenit dečko; stvar je vzel takoj za res.

Zelo sem srečen, ker imam prijatelja, ki ve za mojo skrivnost. Zvesto hočeva držati skupaj.

24. j a n u a r: Alfonz me je vprašal, če ne bi tega povedala tudi Steigerjevemu Jankotu, ki vsak dan ministrira in hodi k sv. obhajilu; on bi bil izvrsten vitez. Mislim sem si: do tretjega gre rado, in pritrdil. Včeraj po drsanju sva mu zadevo razložila in takoj je nama pritrdil. Rekel je, da bo zvesto delal z nama, zvesto sodeloval in vsi hočemo trdno držati pri vseh načrtih. Tudi on bo 2. februarja postal vitez.

2. f e b r u a r: Danes je bil lep dan. Kako sem srečen! Snoči mi je Alfonz povedal, da je opravil spoved čez vse svoje življenje, da se pripravi za viteški udarec. Danes po zajtrku sta prišla oba k meni. Čestital sem jima. Dolgo smo sedeli in se menili. Veliko načrtov imamo. Na koncu smo si podali roke. Ko smo vstali, smo si obljubili, da ostanemo vedno zvesti vitezi in prijatelji in da bomo skupaj držali v vseh stiskah in nevarnostih. Dogovorili smo se tudi, da bomo rekli, če bomo storili kaj kot vitezi Jezusovega Srca, to je naša služba. Kot tajen pozdrav si bomo podajali levico.

14. f e b r u a r: Pri zadnjem sestanku je pater Müller govoril, kako je človek srečen in kaka milost je to zanj, če že v mladosti hrepeni po opravljanju dobrih del in reševanju duš. Pozneje kot duhovnik, ali zdravnik, ali učitelj lahko toliko dobrega stori; zato je dobro, da se že v mladosti vadi.

Sedaj me zelo veseli delo za misijone. O božiču sem prečital knjigo: »Roman misijonarja« in od tega časa stirim marsikaj za misijone. Pridno zbiram znamke (oče mi jih vedno mnogo dá). Če nas kdaj zbiranje znamk več ne bo veselilo, bom dal vso zbirko za misijone. Denarja še nimam mnogo skupaj, pač pa zbiram tudi stanijol. Največnejše pa je, da vsak ponedeljek darujem sv. obhajilo za misijone.

(Dalje)

»Moji dragi katoliški mladeniči, vi ste otroci svojega časa, sinovi svojega naroda in kot takih se vas z naravno silo polasti nemir in problematika naših dni, borba, ki je polna trpljenja a tudi smotrena, ki tudi v vašem okolju podobno kot drugje obvladuje duhove (duhovno življenje) in sili k novim oblikam družabnega in državnega življenja. Ne bili bi prava mladina, ako ne bi vroče želeli, da duhovnih bojev in preobrazovanja sedanjosti ne gledate z odra gledalcev, marveč jih sami doživite v areni. Ne bili bi katoliška mladina, ako vas ne bi gnalo z apostolsko gorečnostjo, da pri novem oblikovanju vaše domovine nesebično in veselo pomagate s silnimi viri našega krščanskega mišljenja in krščanskega hotenja, ki ga ni mogoče pogrešati. Ne pričakujte in ne zahtevajte radi sebe, da smete z vašimi mladimi in delavoljnimi močmi z isto pravico kot drugi sodelovati pri zgradbi bodočnosti, ne radi sebe, marveč radi dela samega in sicer iz spoznanja, ki izvira iz vaše vere, da tudi tukaj velja beseda: „Ako Gospod ne zida hiše, zastonj zidajo zidarji.“«

Kardinal Pacelli nemški mladini ob njenem romanju v Rim.

Kršćanstvo so pridigali nevedni in verovali modrijani. V tem se ne more nič na svetu s krščanstvom primerjati.

(De Maistre.)

Kadarkoli slišiš človeka ali knjigo ali časopis slabo govoriti o papežu, o njegovi avtoriteti, o njegovem delu, jih imej za sumljive, čuvaj se pred njimi in zapri svoja ušesa.

(Ségur.)

POVSODI BOGA

Dnevi francoskih katoliških skavtov.

Dne 12. in 13. novembra so imeli francoski skavti v Strassbourgu svoje »Letne dni«. 900 voditeljev iz vse Francije se je zbralo. Njim so se pridružili nekateri odlični možje, kakor strassbourski škof, prefekt pokrajine Bas-Rhin, zastopniki francoske katoliške akcije in drugi.

Ves skavtski shod se je vršil kot manifestacija pobožnosti in dela. Strassbourški dnevi so se začeli s »Sveto uro«, ki jo je vodil sam škof Ruch, ki je imel tudi nagovor. Navdušeni duhovnik je opomnil poslušalce na odgovornost, ki jo jim nalaga naslov voditeljev. Kot zgled jim je pokazal Kristusa samega, v katerem so združene najpopolnejše čednosti, ki morajo krasiti pravega skavta.

Govorniki so na zborovanju razpravljali o odnosih skavtizma do šole in poudarjali pomen skavtske vzgoje, ki mora združevati avtoriteto in svobodo. — Kanonik Cornette, vrhovni duhovnik francoskih skavtov, je prebral zborovalcem brzojavko, ki so jo poslali voditelji zveze papežu in ki je obljubljala spoštovanje in popolno podreditev njegovim smernicam.

Splošno se je na zborovanju poudarjalo zelo notranje življenje in katoliška obnova. Kanonik Cornette je omenil potrebne pogoje, da bi bili skavti »vitezi katoliške akcije«, vredni obnovitelji meščanstva. Te besede in sploh ves značaj shoda nam kaže v francoskih katoliških skavtih res navdušene in zavedne vojake Kristusa Kralja, za čigar kraljestvo se bore. Avguštín.

Katoliški socialni teden v Španiji.

V Madridu je bilo od 17. do 22. oktobra 1933 zbranih okoli 2000 španskih katoliških inteligentov na socialnem tednu, ki je bil po svoji vsebini zelo bogat in pester. O vseh aktualnih vprašanjih so razpravljali: o dolžnostih privatne lastnine, o korporativni orientaciji, o ekonomski krizi in organizaciji produkcije, o problemih kmetijskega srednjega stanu, o socialnem čutu, o apostaziji mas, o brezposelnosti (v Španiji je bilo takrat 544.855 brezposelnih, od teh 341.000 poljedelskih delavcev). O socialni Pijeji okrožnici so dejali: »Poznati jo, razlagati, razširati jo z ljubeznijo, da priborimo zanjo javno mnenje, iskati in javljati praktične načine njenega uveljavljanja, to je dolžnost katoličanov.«

Tudi na zunaj!

Eno najlepših pristanišč sveta je Rio de Janeiro. Nad njim se dviga 650 m visoka gora Corvocado Peak. Na tem vrhu so katoličani iz Rio de Janeiro postavili veličasten kip Kristusa Kralja, ki je visok (s podstavkom vred) 45 m. S široko razprostrtimi rokami kraljuje Kristus nad mestom. (Širina razprostrtih rok je 40 m!) Delalo je kip 30 delavcev nad dve leti. Na podstavku kipa je napis: »Christus vincit. Christus regnat. Christus imperat.« Kot na obelisku pred cerkvijo sv. Petra v Rimu! Veličasten simbol njihovih — in nas vseh — želja in misli: Kristus Kralj.

Iz pisma kat. skavta.

»Najboljše moje »dobro delo« včerajšnjega dne je bilo najbrž to, da sem v čakalnici postaje N. strgal s stene do skrajnosti nedostojen in umazan reklamni plakat nekega morskega kopališča, ga vtaknil v žep in doma v peč.« Apostolat!

Sveto leto.

»To sveto leto odrešenja, ki je poklicano, da prižge ugasle luči, da vse duše razsvetli in jim posreduje bogastvo božje daritve, bo res odgovarjalo svojemu imenu, bo v resnici sveto, ako bo v vseh dušah raslo prizadevanje, z ljubeznijo in z vztrajnim češčenjem se odzvati Bogu, ki živi med nami, ki nadaljuje svojo božjo pričujočnost med vedno se menjajočimi dogodki človeštva; bo sveto prav v resnici, če bo v vseh vernikih bolj vneto prizadevanje za večkratni, pogosten obisk svete daritve, ki obnavlja, v dobesednem pomenu besede, daritev svetega križa; če bo v vseh dušah, ki ljubijo presv. Evharistijo, raslo hrepenenje, okoristiti se s tem neizmernim darom božjim, če bo hrepenenje po tej jedi vedno bolj živo, če bodo ljudje vedno pogostejše pristopali k angelski mizi in tam črpali dragoceno hrano za ono krščansko življenje, ki je glavni smoter vsega odrešilnega dela, kakor je izrečno poudaril božji Odrešenik: »Zato sem prišel na svet, da imam življenje, in sicer v izobilju.«

Pij XI. v nagovoru dne 26. nov. 1933.

Socialni študij.

»Zreti je tudi mnogo mladeničev, kako se resnobno ukvarjajo z globljim socialnim študijem in dajejo veselo upanje, da se bodo kdaj popolnoma posvetili delu za socialno obnovo.« Pij XI. v Quadrag. anno. n. 141.

KONGREGACIJSKI OBZORNİK

Ptuj. Povsod, kamor si pogledal, si videl, kako se je dijaštvo pripravljalo na ta velik praznik Brezmadežne 8. decembra. Tudi mi smo se pripravljali, toda zaradi ovir, ki so nastale, nismo imeli akademije. Preložili smo jo na Svečnico. Tudi sestanka nismo imeli ta dan, kajti razmere nam niso dopustile. A če si na praznik Brezmadežne bil v cerkvi ob tričetrt na 8, si videl lepo čredico pred oltarjem, ki je prišla iskat svojega Pastirja.

Neka oseba se je celo izrazila, da smo »zajčki«. Jaz pa mislim, da so tudi zajčki včasih dobri, posebno če bi bili taki. Nekateri so namreč pričakovali kaj zunanjega, kar pa zaenkrat ni bilo, čeravno je bil tako velik dijaški praznik. Mislim, da se ne gleda toliko na zunanjo formalnost, kakor na notranjost. Kajti če je notranjost čista, je tudi zunanost lepša. Bilo je vse tiho — mirno — a tem globlje — skrivnostno. Mnoga srca so našla v tej skrivnosti ljubezen do Omega, ki je rekel: Jaz sem življenje.

Sestanek smo imeli torej 9. decembra. Bil je to slovesni obči sestanek, pri katerem so se zbrali: kongreganistinja, kongreganisti nižji in višji oddelek. Zbrali smo se v naši majhni okrašeni dvorani. Spored naš tihe proslave je bil za nas zanimiv. Po dveh Marijinih deklamacijah je sledila tretja, dekl. Kristusovega mladca, ki je močno donela. Nato je bil govor prefekta, katerega vsebina je bila: kongregacija in mladina. Po tem govoru je govoril g. voditelj, ki je bil ves presenečen, prav za prav srečen. Kajti pred seboj je videl nad 50 mladih vnetih delavcev, ki se niso ustrašili in so ostali zvesti svoji mladi kongregaciji. Izrazil je tudi svoje veselje, ki ga je občutil ob takem razpoloženju mladine. Rekel je, da ne bi mislil, da je tako prijetno med mladino živeti.

Sledilo je predavanje našega literarnega krožka. Imamo namreč nekaj pisateljskih žil, ki se spretno urijo v tem krožku. (Oglašite se kaj v »Naši Zvezdi«. Op. ur.) Po živahni debati, ki se je razvila, smo se spomnili še našega umrlega kongreganista, ki je bil pred letom še med nami, a ga ni več... Želeli smo, da bi mu svetila večna luč!

Taka je bila naša tiha proslava 9. decembra — polna veselega razpoloženja. Znamenje, da so tudi tihe proslave koristne! Razgreti od navdušenja smo se razšli.

Salezijanska dij. kongregacija Marijanišče, Verzej.

Brezmadežna! Kako si bila krasna! Vsa vesela si bila in lepa kot majska vrtnica. Prišla si kot dih poletne noči in blagodejno vplivala na naše duše. Zapustila si v njih ogenj svoje ljubezni, da vse sedaj zate goré.

Kako vendar ne bi bila lepa Brezmadežna, saj smo jo pričakovali s čistim srcem. Njena devetdnevnic nam je bila osvežujoča kopel. Zavedali smo se, da ta dan goduje naša Gospa, naša Mati, zato so bila naša srca vsa prazniško razpoložena.

Na njen dan smo ji pred slovesno sveto mašo izročili v varstvo naših osem kandidatov. — Marija! Tvoji so sedaj; Ti jih varuj, Ti jih vodi! Varuj in vodi pa tudi vso našo kongregacijo, vseh 52 Tvojih vernih sinov! Bodi naša Sestra; naša srca vedno gore za Teboj!

Naši predobri Mamici smo naredili v obednici pristrčen oltarček s kipom Brezmadežne. Pred njim smo se zbrali vsak večer in ji pokazali svojo ljubezen na ta-le način: 1. zapeli smo Marijino pesem; 2. nato dve Marijini deklamaciji in 3. zopet Mariji-

V Martuljku v božičnih počitnicah

na pesem. V tridnevnicu je bil ta-le spored: 1. pesem; 2. deklamacija; 3. govor o Brezmadežni; 4. pesem. Govorili so člani kongregacije. Praznik: pred slovesno sv. mašo je sprejel v kongregacijo naših 8 kandidatov preč. g. dr. Franc Volčič. Popoldne ob 3 smo imeli v dvorani slavnostno prireditve v čast Brezmadežni za notranje fante in za zunanje ljudi. Udeležilo se je te prireditve mnogo ljudi, ki so jasno pokazali, kako ljubijo Brezmadežno.

Vsem kongreganistom in kongreganistinjam marijanski pozdrav! Š. S.

Celovec, Marianum. Slovenski koroški dijak v Celovcu se zelo zanimajo za naš kongregacijski pokret. Naročili so 5 izvodov »Naše Zvezde« in 50 izvodov Kongreg. koledarčka. Vsa čast jim! Kongreganisti, kongreganistinke! Zanimajte se za svoje tovariše onkraj meje! Željimo dobiti z nami tesnejših stikov. Naj navedemo nekaj misli z njihovega pisma vodstvu DMK: Morda — upamo vsaj — se bomo zdaj večkrat kaj oglasili v »Naši Zvezdi«. Malo budite zanimanje za našo lepo slovensko Koroško, da ne bodo prihajali med naše ljudi vedno samo fantje iz drugega tabora — niso sicer napravili slabega vtisa — a vseeno je bolj domače in lepše, če se srečaš s tovariši istih nazorov in istih idealov. Tudi svojo »Dijaško kočo« imamo, samo revno opremljena je. S skupno pomočjo bi imeli lep dom otrok božjih v naši in vaši Koroški, kjer bi se tem lažje spoznavali in navduševali. Nam je treba vaše pomoči, vam pa spoznavanja naših razmer, težkoč itd.

Z marijanskim pozdravom za »Slovensko dij. družino« v Celovcu, M. Z.

I. dij. kongregacija v Št. Vidu nad Ljubljano.

Tudi letos je zavodska kongregacijska družina lepo in svečano proslavila praznik Brezmadežne. Za ta njen veliki dan smo se pripravili s tem, da smo pred praznikom imeli v kapeli slovesne koralne vespere. Praznik sam pa smo tudi kar najlepše obhajali, čeprav je vsakoletna običajna akademija odpadla, ker se je večina kongreganistov udeležila skupne proslave Brezmadežne v Unionu. Zjutraj smo skupno prejeli sveto obhajilo, poživili smo se s kruhom življenja z zavestjo, da moremo tako najlepše počastiti Njo — Devico in Mater.

Popoldne smo dobili v svojo sredo prevzvišenega g. knezoškofa, ki je prišel sprejemati, kakor vsako leto, nove člane v kongregacijo. Imel je krasen nagovor na vse kongreganiste. S krepkimi besedami je polagal v mlade duše, kar danes mlad človek neobhodno potrebuje, ljubezen do presvete Evharistije, brez katere ni ljubezni do Brezmadežne in ni kongregacijskega življenja. Nato pa je bilo 62 mladih fantov sprejetih v kongregacijo, ki so si na ta dan izbrali Brezmadežno za svojo Gospo, zavetnico in mater.

Tako smo preživeli veliki marijanski dan in po smernicah prevzvišenega knezoškofa

krepkeje stopili na pot za kongregacijsko misel.

Za božičnico je kongregacija priredila dr. Lovrenčičev misterij »Sodobnik«, ki so ga člani zelo lepo izvedli in ki je veliko pripomogel k toplemu razpoloženju svetih božičnih praznikov.

Splošno delo zavodske kongregacije tudi letos napreduje. Skupne sestanke imamo vsakih štirinajst dni, poleg tega pa imajo tudi krožki po možnosti vsak teden sestanek. Zelo živahno deluje biblični krožek, ki ga vodi g. voditelj sam. Kongregacijsko delo pa skuša biti tudi notranje in si prizadeva, da iz vsakega člana zraste močan katoliški značaj, s čistimi katoliškimi načeli. M. T.

A. F.: Božje sledi. »Knjižice«. Zbirka B, št. 1. Rakovnik, Ljubljana. Str. 40, cena 1 Din. Knjižica poljudno in zanimivo odkriva, kako mrtva in živa narava, zlasti pa človekova duša kliče po Bogu.

Statistika udeležencev duhovnih vaj DMK v Mariboru 1933.

Ljubljana	43
Št. Vid nad Ljubljano	13
Novo mesto	5
Kranj	2
Kočevje	4
Maribor	36
Celje	26
Ptuj	5
Murska Sobota	11
Vseh	145

Tega sneženega moža so postavili kongreganisti na 671 m visoki gori. Kje? Kongreganisti, ki nam pošljete pravični odgovor, dobe kongregacijski koledarček

Prleški Franček ma gué!

Zodjo krat sen van oblúta, ka Van boun vapisa, kak se mi je na pušitcah gudila, pa naj bou. Iz Gor: Radgone sen jo s šlileluzgon molna, za provega lok nemin pe nez, sen pač bouga študentovska para. Najpreja sen si kopališče Redence nogledna, pa sen včas vidá, ka je tu túdi gríža. Prejána lejta je blon tu vse puno lajnih gospodov s punimi žepi penéz, letos pa so meli vsi zápe vkúper zasíte. Pol sen ja pa pu blízni v slovni Veržej molna, kej se je nekda telko smejsnih reči dogudilo.

Najpreja sen ša na bestih k mujen starén znóci Figabirli, pa ga poborani, kak je te ali blon, kda so Veržencorji cirkev narózen tegnoli? Sakraboli Prleški Franček, le se nje dosti morca ne dela, koj je rajšen je rajšen pa fertik. Nosa ta stara telica Urša, so na fosne uči vidli, kok se pred kólimi so lepi cirkev tegnoli. Blon je pa tok, Veržencorjev je blon vsoko leto več, cirkev pa vsoko leto premóla. Pa so skienoli gospudje šamoni, la do cirkev vekšo napravili, či do jo za 3 metre razlegnoli. Eno nedeln so se vsi vkúper zbróli, pa so jo začeli tegnoli. Blo pa je toplo, ka su tok mokri bli kok miši. Súčno so si pred cirkev slejli, pa so je v trovo pametoli in šli su v cirkev, so pustóvli v vsoki kot po trje in su jo začeli tegnoli. Dnje kok pou vure su jo tegnoli, ka bi skoro vsi pruh doubli, te pa su le šli gledot, či se že koj pozna, keko so cirkev razlegnoli. Prišli so pu súkne, pa nej ene nigi neblon, te pa su provili, honte — honte kako snio že cirkev nategnoli, naših súken nega nigi, gešno so že vse pod cirkev. In bi so vsi veselí, ka je vse po sreči šlo, ka so cirkev toko nategnoli. (S tistimi súknomi pa je nomreč neki fílot líkna, kda so ovi noir v cirkev legnoli.)

Ednok pa je na cirkvínem fóru pou metra duga trova zróšla, zoj pa so gospudje šamoni nej vedli kok bi trovo doj sprovlí. Te pa je eden predloga, najboljši bi blon,

ka bi Furgarovega bika gor potegnili, pa naj travo doj poje. Kok predlogano, tok so lídi napravili. Dva sta šla na fóran, spor pa su jima bika prvezali na vouže. Spor so ga líšali, zgóri pa so ga vleklí. Kda so bika na fóran privlekli, te pa je že jezík vón drža — (bija je že hnt), eden pa se je dirja doj, honte honte, kak jeni trava dší, ka že jezík vón drží. Med tau pa se je vouže vtrgnolo, bik pa je naprova šrbunka na zemla, pa se je vse vkúp spótrja. In gospudje šamoni so bli zelo nevojni.

Moj kolega mi je še dosta lejpega poveda, kok so Veržencorji nekda tikve doj pu Múri jezdili, pa kok je kubila tikvo znesla, iz tikve pa se je zavřica skotila. No pa, ker je že pozno grotalo, so lepo postúvin in se zahóvin za pústrežbo.

Ulej ga línuoka, na cesti pa srečem mojega sosúda Škrbanovega Štebeka, doma je neki s Preknorje. Ojoj Bong moj, ko pa tebe eše nosi? Gmni te včasí, vepa zalo nika nej pa dñk. Podan mi roko pa rečen, vepa te trebej malo olíke meli pa svejt poglednoli. Ker sma si dobrá, pa me pivabi na jeguv dom. Šla sma t vure peš, tak da je moj šlileluzg na poplatib líkna dobja. No, pa sen si misla, neke že moreš pretrpiti, či te kdo kama pivóli. Zastoj že nede, neke da mi že pustreigli. Ločen sen že tok bija, kok podrgi Martin. Vepa kaj sen douba za vóderjo, šisolo zelje, pa lašne pečene krum-pice keuj. Šmekalo pa mi je tok, kok da bi ekstravarát jui. Pa kóšne lope Mariške su meli lah, ena je bila lepša od druge, skoro bi se v najpomlójšo zaljuba. Pa sen še se provi eajt spomna na mojo ta staro Kárenčkovno Neško, kaj pa li una rekla, či bi srce na Preknarskem zgúbja. Oci bi mi vón skopala, sakromín, tou bi bila zanera. In včas drbgi den sen jo nazoj v mojo zloto Priekijo pobrisa. Kajli le doma je najbolj lášno zoj prelúba doma, kerl ga ima. File srčne grúse

Prleški Franček

Mohorjeva tiskarna v Celju

7. 7. 20. 2.

izvršajo vsa tiskarska dela: knjige, časopise, uradna, trgovaška, industrijska, društvena in zasebna tiskovina litno, foto in po nizkih cenah

Knjigovezuivca

se pripravijo za vsa v knjigoveško stroko spadajoča dela, kot vezanje vsakovrstnih knjig, revij itd.

Knjigarna

in trgovina s papirjem ter pisarniškimi potrebščinami in veliko izbiro molitvenikov, šolskih, leposlovnih, znanstvenih in poslovnih knjig, papirja, šolskih zvezkov itd.

Mariborsko dijaštvo

kupuje vse potrebščine
in knjige v prodajalnah

Tiskarne sv. Cirila

Koroška cesta št. 5

Aleksandrova cesta št. 6

III

Valvazorjeva ulica št. 36

KNJIGE

ŠOLSKE IN VSE
DRUGE, DOMAČE
IN TUJE KUPITE V

**JUGOSLOVANSKI
KNJIGARNI**

**V LJUBLJANI
(PRED ŠKOFIJO)**

NOVA ZALOŽBA V LJUBLJANI KONGRESNI TRG

Knjigarua — Pisarniške potrebščine
se priporoča pri nakupu
knjig, vseh vrst šolskih
in pisarniških potrebščin.
Ima v zalogi primerna
darila za vsako priliko.

Založba Cankarjevih in Finžgarje-
vih zbranih spisov in prvovrstnih
drugih izvirnih slovenskih knjig in
prevodov iz svetovne književnosti

**Papir
šolske potrebščine
?**

*H. NIČMAN nasl.
Prodajalna Katoliškega
tiskovnega društva,
Ljubljana, Kопitarjeva 2*

**SALDA-KONTE
STRACE
JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE
MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE ITD.**

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

**KNJIGOVEZNICA
JUGOSLOVANSKE TISKARNE**
REG. Z. 2 G. Z.
V LJUBLJANI, KOPITARJEVA 6 II

KAR JE RES, JE RES!

Najlepše TISKOVINE, naj bodo že za
pisarniško porabo ali pa LITOGRA-
FIJANE ozir. tiskane v BAKROTISKU
za reklamne namene, prav tako tudi
KLJASEJE za naše oglase nam dolžni

**JUGOSLOVANSKA TISKARNA
V LJUBLJANI**

Izviritev je prvovrstna, materiala kras-
noba, cena po omejitosti, dobava točna.
Telefon 3992

JOSIP OLUP, LJUBLJANA

Trgovina s inmanufakturnim blagom, veliko kon-
fekcije in modnimi potrebščinami. Velika izbira
kremčkov, sušna in hladitvena iz priznane
najboljše angleške, češke in domače tovarne.
Velika zaloga modnih in deških oblačil ter vsa
kovrčnega perila iz lastne tovarne Triglav.
Obleke in perilo se izdelujejo tudi po meri.

Trgovski prostori:

Stari trg št. 5, Pod Trnovo št. 1 in Kolodvorska 8

MOJE NACELLO JE:

dobro blago in najnižje cene

Priporoča se trgovina s
papirjem, devocionalijami
in šolskimi potrebščinami

ANTON SFILIGOJ
Ljubljana, Sv. Petra cesta 2

Ure, zlatnina,
optični
predmeti

LUKA VILHAR, urar
Ljubljana, Sv. Petra c. 16